

ΕΤΟΣ 62ον

18 Μαΐου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3181)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΞΕΔΙΨΑΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γίνεται ἓνας συγκλονιστικός διάλογος μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Σαμαρείτιδος. Κουρασμένος ἀπό τήν ὁδοπορία, κάθεται τό καταμεσήμερο στό φρέαρ Συχάρ καί συναντιέται μέ τή Σαμαρείτιδα γυναίκα πού ἤρθε νά ἀντλήσει νερό ἀπό τό πηγάδι.

«Δός μοι πιεῖν»

«Δός μοι πιεῖν», εἶναι ἡ φράση πού τῆς ἀπευθύνει ὁ Χριστός. Αὐτή ἀπορεῖ πῶς εἶναι δυνατόν, Ἰουδαῖος ἄνδρας νά τῆς ἀπευθύνει λόγο καί μάλιστα μέ παρρησία, δεδομένου ὅτι ἔνεκα πολλῶν διαφορῶν Ἰουδαῖοι καί Σαμαρεῖτες δέν εἶχαν σχέσεις. Ὁ Χριστός τῆς διευκρινίζει ὅτι τῆς μιλάει καί γιά τό «ζωντανό νερό» πού ξεδιψάει τόν ἄνθρωπο γιά πάντα, ἐννοώντας τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ γυναίκα τελικά τοῦ λέει ὅτι θέλει νά πιεῖ ἀπό αὐτό τό νερό. Ὁ Χριστός μιλώντας της γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα τῆς ἐξηγεῖ ὅτι ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα, αὐτοί οἱ ὁποῖοι τόν προσκυνοῦν πρέπει νά τό κάνουν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ, χωρίς νά δίνουν σημασία σέ διαφορές τόπων. Ἕλλησθε, στή γνωστή προσευχή πού ἀπευθύνεται στό πανάγιο Πνεῦμα, τό «Βασιλεῦ οὐράνιε», ὀνομάζουμε τό Πνεῦμα αὐτό «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας». Κατόπιν τῆς ἀναφέρει ἀναλυτικά τά γεγονότα τῆς ζωῆς της μέ ἀποτέλεσμα νά τόν ὁμολογήσει προφήτη, ὁ ἴδιος δέ νά τῆς συστηθεῖ ὡς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα

Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ζωντανό νερό, ξεδιψάει τοὺς κουρασμένους καί φορτωμένους ἀπό τή δύσκολη ὁδοπορία τῆς παρούσας ζωῆς καί ἀναπαύει διά παντός στή μετά τόν σωματικό θάνατο ζωή. Εἶναι σημαντικό νά κατανοήσουμε ὅτι ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει νά γιορτάσουμε τήν Πεντηκοστή καί τό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη. Ἔρχεται γυνή ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γάρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὐτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μειζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὃ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἔλθ' ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ. Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ, ἠρώπων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμὰ ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηγός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπεί-

ρων ὁμοῦ χαίρη, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν προηγούμενη Κυριακή, τὴ σημερινή καὶ τὴν ἐπόμενη, στὰ τρία Εὐαγγέλια πού θά ἀναγνωσθοῦν, κεντρικὸ σύμβολο εἶναι τὸ νερό, πού μᾶς ἀνάγει στό συμβολιζόμενο πού εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

«Καθάρισέ μας ἀπὸ κάθε κηλίδα», προσευχόμαστε στό Πανάγιο Πνεῦμα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουμε τὴν ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀπευθυνόμαστε στὴν πηγὴ τοῦ καθαρτικοῦ ὕδατος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναγνώριση τῶν πολλῶν σφαλμάτων μας, πάλη ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι. Στὴ διάρκεια, ἐπίσης, τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, τὸ πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ ὡς ἄλλῃς νοτόσ Ἰορδάνης ποταμός «ξεπλένει» τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε εἶδους κηλίδες. Μήπως καὶ ἡ θέληση νὰ πάει κανεὶς στό μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης, πάλη ἔργο τοῦ Παναγίου Πνεύματος δέν εἶναι; Μιά τέτοια διαδικασία, ἐκτός τῶν ἄλλῃς, εἶναι καὶ ὁ διάλογος Χριστοῦ-Σαμαρείτιδας.

Ὅπως ὅταν πέφτει τὸ νερό τῆς βροχῆς, γονιμοποιεῖ τὰ χωράφια καὶ καρποφορεῖ ἡ γῆ, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ πνευματικοὶ ὄμβροι δακρῶν καὶ πνευματικοὶ σεισμοὶ στεναγμῶν πού κατευνάζουν τὸ ἀγέρωχο τοῦ ἀνθρώπου, γειώνουν τὴν ὑπερηφάνεια, ἀπομακρύνουν τὴν οἴηση, γαληνεύουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Ἅλλῃς εἶδους «πνευματικὲς βροχές», σὲ κάθε ἐποχὴ, ποτίζουν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ καρποφορεῖ ἁγίους, μάρτυρες, ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ἱεραποστόλους, ὁσίους, προφῆτες· ἀκόμη πληροφοροῦν πρόσωπα πού θά δεχθοῦν τὴν ἱερατικὴ ἢ τὴ μοναστικὴ κλήση, ὁμολογητές, ἁγιασμένους ἔγγαμους μέ τίς κατ' οἶκον ἐκκλησίες τους. Ἄπειρα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄπειροι καὶ οἱ συνδυασμοὶ τους, ἀντίστοιχοι στὴ μοναδικότητα τῶν προσώπων πού κοσμοῦν.

Ὁ ἀνθρωπισμός

Ὁ ἀνθρωπισμός τῶν τελευταίων αἰώνων ὑπερύψωσε τόσο τὸν ἄνθρωπο, ὥστε τὸν ἔχασε. Ὁ ἀνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας γοττευμένος ἀπὸ τὴν ψεύτικη γοττεία τῶν φαινομένων, βυθίζεται ὀλοένα καὶ περισσότερο στὴν ἄβυσσο τῆς ἀνυπαρξίας, κάποτε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει. Ἐπειδὴ ὁμως, ὅπως τὸ μάτι πλάστηκε μέ γνώμονα τὸ φῶς καὶ τὸ αὐτὸ μέ γνώμονα τὰ ἠχητικὰ κύματα, ἔτσι καὶ ὁ

18 Μαΐου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΙΑΣΧΑ

«Η τῆς Σαμαρείτιδος ἐορτή, ἐν ἣ ὁ Χριστός μεσοίαν ἑαυτὸν ὠμολόγει». Πέτρου, Διονυσίου, Ἀνδρέου, Παύλου, Χριστίνης, Ἡρακλείου, Παυλίνου καὶ Βενεδίμου τῶν μαρτύρων (γ΄ αἰ.).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωαν. δ΄ 5 - 42.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Μαΐου, τοῦ Τυφλοῦ.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

ἄνθρωπος μέ γνώμονα τόν ἔρωτα πρὸς τόν Χριστό, δέν μπορεῖ νά βρεῖ πραγματική παρηγοριά, ὅπουδήποτε ἀλλοῦ κι ἂν ἀπευθυνθεῖ. Θέλει νά σβήσει τή δίψα του· δέν μπορεῖ. Γι' αὐτό ὁ Χριστός στό διάλογό του μέ τή Σαμαρείτιδα μίλησε γιά «νερό» πού ξεδιψάει αἰωνίως. Ὁ «πολύς» Ζάν Πώλ Σάρτρ, ὑπαρξιστής φιλόσοφος, φθάνει στό σημεῖο νά θεωρήσει τόν ἄλλον, τόν πλησίον ὡς κόλλησή του, δείχνοντας ἀπελπισμένα μέσα ἀπό τό κενό τῶν πράξεων καί τῶν σκέψεων του τήν τραγική κατάληξη ὄλων τῶν -ισμῶν.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἕνας ἄνθρωπος ἐμπλεως τῆς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὅποιονδήποτε συναντοῦσε τόν προσφωνοῦσε «χαρά μου»! «Χριστός Ἀνέστη, χαρά μου», ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ χρόνου. Θεμελιώδης ἡ διαφορά. Ἀνάμεσα στούς δύο τρόπους ζωῆς «κάσμα μέγα ἐστήρικται» (Λουκ. 16,26). Ὁ ἴδιος Ἅγιος ἀναφέρει πῶς σκοπός τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἶναι θέμα ἐπιλογῆς, ἀδελφοί μου. Πρέπει νά θέλεις. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν...» (Μάρκ. 8,34). Δέν σέ βιάζει κανείς. Ὁ Χριστός ἄφησε τή Σαμαρείτιδα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου νά διαλέξει μεταξύ τοῦ νεροῦ τοῦ πηγαδιοῦ καί τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ τῆς Χάρις. Ἐμεῖς τί θά διαλέξουμε; Πηγάδι ἢ Οὐρανός;
Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργητής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr